

[Aage Fogh.]

at han sælger så billigt som muligt i udlandet; så får han da ingen varer. Det må være konkurrencen mellem andelsorganisationerne og de private handlende, der sætter priserne op. Jeg skal ikke nægte, at der kan være en outsider, der ved en eller anden lejlighed, i en rent øjeblikkelig situation, kan søge at stryge sig en gevinst, men han vil ikke kunne drive handel i det lange løb; det er ganske umuligt. Og da det efter mit skøn er af så stor betydning, at vi har denne kappestrid mellem eksportørerne, må vi løbe en vis risiko for at få den frem. Hvis man har sikkerhed på alle områder, en barnepige på hver hånd, kan man få en rolig tilværelse, men så bliver der heller ikke megen fremdrift i den kommende tid. Derfor må jeg igen understrege, at det, jeg mener man skal tilstræbe — og jeg vil søge at få oplyst gennem udvalget, om der er mulighed for det —, er, at man beholder eksportudvalgene som regulerende og vejledende organer, men at man skaber større muligheder på handelens områder.

Nu siger det ærede medlem hr. Jørgen Gram, at der er handelsmænd nok. Jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem, der sidder med monopolet, har været besøgt af mange handelsmænd, men jeg vil gerne spørge, om han har givet dem noget. For hvis de ingenting får at handle med, er det ret naturligt, at de melder sig i en periode, og så holder op. Det er i hvert tilfælde givet, at på det store område, der omfatter kødhandelen her fra landet, er der ikke kommet nye firmaer efter dem, der var der i 1933 og blev sat til rette i eksportudvalgets stol, og som derigennem fik en fortjeneste uden arbejde og uden risiko, noget, som vi ikke kan være bekendt at køre videre med. Skal vi have socialisering, må der socialiseres til bunds, for den sammenblanding, vi har i øjeblikket, virker i det lange løb efter min mening utiltalende; jeg tror, den er farlig for erhvervslivet, og derfor ønsker vi disse ændringer.

Jeg har i og for sig ikke mere at sige til det ærede medlem hr. Jørgen Gram. Jeg vil kun tilføje, at når man kan få sig til det, kan man jo godt holde en tale som den, det ærede medlem holdt i dag.

Aksel Larsen: Jeg er klar over, at man ikke kan regulere afregningstallet hver uge; det ville være umuligt. Jeg er klar over, at det vil være tilfredsstillende at regulere afregningstallet noget sjældnere og så sikre, at det kommer til gennemsnitligt at mod-

svare eksportprisen, eftersom der nu engang står i loven, at det skal det. Noget helt andet er, at jeg mener, loven burde være affattet, som vi kommunister foreslog det, således at afregningstallet var lig den Englandspris, landbrugets egne forhandlere har erklæret for at være tilstrækkelig.

Der er imidlertid sket det, at fra 1. oktober i år er der indtrådt en pludselig og meget stor ændring i eksportprisen. England, som har krav på 75 pct. af vor smørekseport, får pludselig smørret 95 øre billigere pr. kg. Jeg bekender, at jeg, også efter den forklaring, jeg nu har fået af den højtærede minister, ikke begriber, at en så kolossal sænkning af eksportprisen, som dette må betyde, ikke endnu har kunnet slå igennem i afregningstallet. Og det er ikke blot mig, der ikke forstår det; det er vistnok flertallet af husmødrene i dette land, der ikke begriber det.

Den højtærede minister siger om det ærede medlem hr. Peder Jakobsens og min kritik af Englandsaftalen, at det er let at være bagklog. Det er muligt, men jeg ved i alt fald, at vi kommunister har kritiseret den i rette tid. Det er flere år siden vi kritiserede den måde, hvorpå man sluttede Englandsaftaler, og nægtede at være med til at godkende dem. I fjor sendte vi på egen foranledning regeringen en skrivelse, hvori vi advarede imod at slutte sådanne Englandsaftaler. Man har ikke kunnet være i tvivl om vor mening. Ministeren siger, at det ville være naturstridigt, hvis man virkelig — således som jeg har givet udtryk for her — gik til England og søgte at få så lave priser som muligt. Ja, naturligvis kan jeg i en sådan sag kun give udtryk for min egen opfattelse, men det er virkelig min opfattelse, at man har handlet naturstridigt, når man har sluttet så slet en aftale. Når England var uhyre interesseret i at sikre sig et så stort kvantum af vore landbrugsprodukter, hvorfor forlangte man så ikke, eller hvorfor stod man ikke fast på, at det skulle betale en ordentlig pris, en pris, som stod i forhold til, hvad man kunne få andre steder? Og hvorfor stod man i det mindste ikke fast på at få indført en valutaklausul? Det kunne dog ikke være en hemmelighed for nogen, at England stod overfor at skulle devaluere pundet.

I det hele taget har det fra vor side ikke manglet på advarsler mod at binde vor samhandel for stærkt til England, og disse advarsler har vi fremsat netop med henblik på Englands svækkede og stadig svagere økonomiske stilling. Man kan altså i hvert